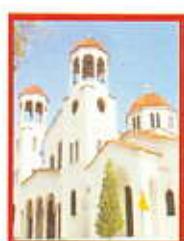

"Ο ΤΡΟΠΑΙΟΦΟΡΟΣ"

ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΗ ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΕΝΟΡΙΑΣ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΥ

ΦΥΛΛΟ 20°/ΕΤΟΣ 8°

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2011

15 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

Γιορτάζει η Παναγία μας
Γιορτάζει η Ελλάδα μας

Ιερά έγκωμα, ιερή ἔκσταση στήν Κοίμηση τῆς Θεοτόκου

Ν. Π. Βασιλειάδη

Όλα τά γεγονότα τῆς ζωῆς τῆς Μπέρας τοῦ Θεοῦ ξεπερνοῦν τά μέτρα τῆς ἀνθρώπινης διάνοιας. Σ' αὐτὸν ὁ ἀπειρόσοφος Θεός ἐργάσθηκε ἔργα μεγάλα καὶ θαυμαστά. Η Παρθένος γεννήθηκε ἀπό τὸν Ἰωακεὶμ καὶ τὴν προχωρημένη στήν ἡλικίᾳ Ἄννα ὑστερὰ ἀπό ὑπόσχεση τοῦ Θεοῦ, πού τούς ἔφερε ἄγγελος. Άλλα κι ἡδια Εὐαγγελισμό δέχτηκε ἀπό τὸν ἀρχάγγελο Γαβριὴλ προκειμένου νά γεννήσει τὸν Σωτήρα. Η γέννηση τοῦ Υἱοῦ της, πού εἶναι μοναδική, ὑπερφυσική, διπλαδή ὀλότελα ἔξω ἀπό τοὺς ἀνθρώπινους φυσικούς νόμους, ἔφερε τὴν σωτηρία στὸ ἀνθρώπινο γένος. Άλλα κι ἡ Κοίμηση τῆς Θεοτόκου ἦταν ἔνδοξη καὶ πανίερη. Απόστολοι ἀπό τὰ πέρατα τῆς γῆς, ὁ δῆμος τῶν μαθητῶν, ἄγιοι Τεράρχες μαζεύτηκαν χάρη στὸ παντοδύναμο νεῦμα. "Ολοι αὐτοὶ μὲ τοὺς ἄγγελους τ' οὐρανοῦ κύκλωσαν τὴν πανάγια σωρὸ ἐκείνης πού ἔζησε ζωὴ «ύπέρ ἄγγελον» (Ιω. Δαμασκηνός).

Μυστήριο ἀπόρρητο, ἀλλόκοτο, παράξενο ὁ τόκος της. Μυστήριο κι ἡ πανεύφημη Κοίμηση της. Μέ ποιόν ἄραγε τρόπο μεταφέρεται «ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς πρὸς τὴν ζωὴν», τὸν Κύριο καὶ Θεό της; Πῶς αὐτὴν πού νίκησε τοὺς νόμους τῆς φύσεως, προκειμένου νά φέρει στὸν κόσμο τὸν Κύριο Ἰησοῦν, τὸ οὐράνιο καὶ γλυκύτατο μάννα, ὑποκύπτει τώρα στοὺς νόμους τῆς φύσεως;

"Ἐνας ἀπό τοὺς μεγάλους Πατέρες τῆς Ἑκκλησίας, πού τὴν ἔχουν ἐγκωμιάσει μ' ἔξαισια ἐγκώμια, γεμάτος ἔκσταση καὶ θαυμασμό τὴν ἐρωτᾶ:

Πῶς πρέπει νά ὀνομάζουμε τὸ μυστήριο πού σέ περιβάλλει; Νά τ' ὀνομάσουμε θάνατο; Μᾶλλον κοίμηση ἢ ἐκδημία ἢ σωστότερα κατοικία στὸν οὐρανὸν πρέπει νά τ' ὀνομάζουμε. Γιατί φεύγοντας ἀπ' αὐτὸν τὸν κόσμο κατοικεῖς ἐκεῖ, ὅπου εἶναι τὰ αἰώνια, τὰ ἀσυγκρίτως ἀνώτερα. Χάρη σέ σένα

ὁ θάνατος, ὁ ὅποῖς ἀπό τότε πού ἀμαρτίσαμε ἦταν μισπός κι ἀπαίσιος, τώρα καὶ εὐφημεῖται καὶ μακαρίζεται. Ἐσένα δέν σ' ἔκανε εὐτυχισμένη ὁ θάνατος, ὅπως κάνει ἐμᾶς τοὺς ἀνθρώπους, πού μᾶς ἀπαλλάσσει ἀπό τὰ βάσανα τῆς

ζωῆς. Αντίθετα· σύ μέ τὴν Κοίμηση σου ἐδόξασες, ἐτίμησες κι ἐλάμψινες τὸ θάνατο, γιατί διέλυσες τὴν σκυθρωπότητά του καὶ τὸν ἀπόδειξες χαρά. Γι' αὐτὸν τὸ ιερό καὶ πανάμωμο σῶμα σου εἶχε παραδοθεῖ σέ ὅσια ταφὴ, ἐνῶ προπορεύονταν ἄγγελοι, ἐνῶ τὸ περικύκλων καὶ τὸ ἀκολουθοῦσαν οἱ Ἀπόστολοι κι ὅλο τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας, ψάλλοντας μέ δυνατά φωνὴ ἔξόδιους θεογορικούς ὕμνους.

Τελειώνοντας τὸ γεμάτο δέος ἐγκώμιο τοῦ ὁ ιερός Δαμασκηνός συνεχίζει νά στέκεται μέ τὴν ἀπορία μπροστά στὸ μυστήριο κι ἀναιφωνεῖ:

"Ω! Πῶς ὑποδέχτηκε τάχα ὁ οὐρανός αὐτὴν πού ἔγινε πλατυτέρα τῶν οὐρανῶν μέ τὸ νά κρατήσει στὰ σπλάχνα τῆς τὸν ἄπειρο Θεό; Καὶ πῶς ὁ τάφος δέχτηκε τὸ δοχεῖο, πού χώρεσε τὸν ἄπειρο Θεό; Ναί· τὸ δέχτηκε! Ναί· τὸ χώρεσε! Ω ιερό καὶ θαυμαστό καὶ σεβάσμιο καὶ προσκυντό μνῆμα. Τοῦτο τὸ μνῆμα καὶ τώρα ἀκόμη τὸ φροντίζουν ἄγγελοι, πού στέκονται πλάτι του μέ δέος καὶ πολύ φόβο. Τοῦτο τὸ μνῆμα τὸ φοβοῦνται οἱ πονηροὶ δάιμονες· σ' αὐτὸν στρέφονται μέ πίστη οἱ ἀνθρώποι· τὸ τιμοῦν, τὸ προσκυνοῦν, τὸ ἀσπάζονται μέ τὰ μάτια, μέ τὰ χεῖλα, μέ ἄγιο πόθο ψυχῆς καὶ πίστη θερμή παίρνοντας ἀπ' αὐτὸν ἀφθονία ἀγαθῶν.

Μιά καὶ δέν μπορεῖ ἡ ὁσία ψυχὴ τοῦ ιεροῦ Δαμασκηνοῦ νά μᾶς πεῖ τίποτε περισσότερο γιά τὸ μυστήριο τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, μένει νά διατηρεῖ ζωντανή στὴν διάνοια του τὴν θύμηση τῆς Παρθένου. Γιατί, ὅπως λέει, ὅποιος κάνει τὴν διάνοια του θησαυροφυλάκειο τῆς πάναγνης μνήμης της γεμίζει ἀφατο χαρά, δέχεται ἀνέκφραστα ἀγαθά.

Μ' αὐτά τὰ ιερά ἐγκώμια, τὴν ιερὴ ἔκστασην, τὴν ιερὴ μνήμη ἀφίνω τὸ χαρτί καὶ τὸ μολύβι καὶ γονατίζω εὐλαβικά μπροστά στὴν ἔμψυχο κιβωτό του ζωντανοῦ Θεοῦ. Σκιρτῶ μέ τὸν προφήτη καὶ βασιλιά Δαυΐδ, τὸν προπάτορά της καὶ Θεοπάτορα. Χορεύω μέ τοὺς Ἅγιους. Χειροκροτῶ μέ τοὺς Ἀρχαγγέλους. Δοξάζω μέ τίς ἄνω Δυνάμεις. Ἁγάλλομαι μέ τίς οὐράνιες Ἀρχές. Εὐφράνομαι μέ τίς ἀγγελικές Ἐξουσίες. Πανηγυρίζω μέ τίς ἀγγελικές Κυριότητες καὶ τούς Θρόνους. Ἀνυμνῶ μαζί μέ τὰ Χερουβείμ. Δοξολογῶ μαζί μέ τὰ Σεραφείμ.

Τό ίδιο μήπως δέν ἔκαναν πάντα ὅλοι οἱ ἄγιοι, ὀλες οἱ γενιές τῶν πατέρων μας, ὅλοι οἱ πιστοί δοῦλοι της;

Ποιμαντορική Εγκύκλιος

Εορτής Κοιμήσεως της Θεοτοκού

«Ἐν τῇ Γεννήσει τὴν παρθενίαν ἐφύλαξα,
ἐν τῇ Κοιμήσει τὸν κόσμον
οὐ κατέλιπες Θεοτόκε...»

Η Θεομητορική έορτή της Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου τιμάται ἀπό τὸν Ὄρθοδοξο χριστιανικό κόσμο ὡς τὸ «Πάσχα τοῦ καλοκαιριοῦ». Εἶναι ἔορτή πένθους, γιατὶ τὸ προσφιλέστερο πρόσωπο τῆς Ἰστορίας ἐγκαταλείπει τὰ ἐγκόσμια καὶ ἔχουμε σχετικές εὐαίσθησίες ἀπό τὴν ἀπώλεια ἀγαπημένων μας συγγενῶν καὶ φίλων. Παράλληλα ὅμως εἶναι καὶ ἔορτή χαρᾶς, γιατὶ τὸ πρόσωπο αὐτὸῦ εἶναι τὸ ἀγιώτερο τοῦ κόσμου καὶ τὸ Δοχεῖο τῆς Χάριτος τοῦ Οὐρανοῦ. Εἶναι ἡ Κυρία Θεοτόκος, πού ἐπιτέλεσε τὸ ὑψηλό χρέος Τῆς καὶ στὴ συνέχεια «μετέστη πρὸς τὴν Ζωὴν» καὶ ἥδη βρίσκεται πλάι στὸν Υἱὸν Τῆς κατά σάρκα, πρεσβεύοντας γιά ὅλους ἡμᾶς.

Κατά τὴν παράδοση, ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος ἔνημερώθηκε ἔγκαιρα γιά τὴν ἐκδημία Τῆς καὶ ἐτοιμάστηκε μέχρι καὶ γιά νά ἀνέβει στὸν Οὐρανό, στὴν ἀληθινή ζωή, στὴ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν. Προσευχήθηκε θερμά στὸ Ὄρος τῶν Ἐλαίων, συνομίλησε γιά τελευταία φορά μέ τὰ ἀγαπημένα Τῆς πρόσωπα καὶ ἐτοίμασε τὰ ἀπαραίτητα γιά τὸν ἐνταφιασμό Τῆς. Οἱ ἄγιοι Ἀπόστολοι πού βρίσκονταν στὰ πέρατα τοῦ κόσμου, ἀφησαν προσωρινά τὸν εὐάγγελισμό τῶν λαῶν τῆς γῆς καὶ συναθροίσθηκαν θαυματουργικῶς στὰ Ἱεροσόλυμα, ὅπου φρόντισαν γιά τὸν ἐνταφιασμό τῆς Παναγίας στὸν κῆπο τῆς Γεθσημανῆς. Μετά ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες διαπίστωσαν ὅτι ἡ Μητέρα τῆς Ζωῆς μετέστη καὶ σωματικῶς πρὸς τὴν Ζωὴν, ἀναστήθηκε σωματικά καὶ ἀναλήφθηκε στοὺς Οὐρανούς.

Η Θεοτόκος εἶναι ὁ πραγματικός καὶ σημαντικός ὁδηγός ὃλων ἑκείνων πού θέλουν νά ἀνυψωθοῦν κοντά στὸ Θεό. Εἶναι ἀπειρο τὸ ἔλεός Τῆς καὶ ἀνέκφραστη ἡ δυνατότητά Τῆς νά μᾶς φέρει κοντά στὸ Θεό. Ἀποκαλεῖται «Πλατυτέρα τῶν Οὐρανῶν» καὶ ἔτοι εἰκονίζεται στὴν κόγχη τοῦ Ἱεροῦ Βήματος. Ὕμνεῖται ἐπίσης ἀπό τὴν Ἐκκλησίᾳ ὡς «Γέφυρα μετάγουσα τούς ἐκ γῆς πρὸς Οὐρανόν». Εἶναι «Γέφυρα», γιατὶ πρεσβεύει ἀκατάπauστα γιά μᾶς πού Τὴν δεχόμαστε ὡς

«ἀκαταίσχυντον προστασίαν καὶ ἀμετάθετον πρός τὸν Ποιητή μεσοτείαν». Μποροῦμε νά ἐναποθέσουμε τὶς ἑλπίδες μας πρός Ἐκείνην, πού, κατά τὸν Ἅγιο Νικόδημο τὸν Ἅγιορείτη, «κανένα ἄλλο κτίσμα στὸν κόσμο δέν ἀγάπησε τόσο πολὺ τὸν Ἰησοῦν Χριστό, τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, οὔτε συμμορφώθηκε μέ τόση εύσυνειδησίᾳ στὸ θέλημά Του ὃσο ἡ Παναγία Μητέρα Του». Δικαίως ὁ λαός μας Τὴν κόσμησε μέ ἑκατοντάδες προσωνύμια, ὅλα ἑκφράσεις ἀγάπης, ἐλπίδας, ικεσίας καὶ εύχαριστίας. Θεωρεῖται, ἀνάλογα μέ τὶς περιστάσεις, «Γλυκοφιλοῦσα», «Γρηγοροῦσα», «Ἐλεοῦσα», «Ὑπέρμαχος στρατηγός», «Ρόδον τὸ ἀμάραντον», «Δένδρον ἀγλαόκαρπον», «Λιμήν εὐδίος», «Ἡλιοστάλακτος Θρόνος», «Κατάκαρπος ἐλαία», «Πύργος ἀσειστος», «Πέτρα ἡ ποτίσσα στούς διψῶντας τὴν ζωήν» καὶ τόσα ἄλλα.

Ἄδελφοί μου ἀγαπητοί,

Ἄν τις ἔξοδος ἐνός ἀπλοῦ μέλους τῆς κοινωνίας εἶναι ύπόθεση ὅλων μας, ἡ Κοίμηση τῆς Μητέρας τοῦ Χριστοῦ καὶ κοινῆς Μητέρας, τῆς Παναγίας, εἶναι πανανθρώπινο καὶ πανεκκλησιαστικό γεγονός. Γιά δεκαπέντε μέρες τὴν προηγούμενη περίοδο ψάλλουμε τὴν ιερά Παράκληση στὴν Παναγία Μητέρα. Ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος, τὴν Ὄποια ἐπικαλούμεθα πάντοτε στὴ λειτουργική ζωή καὶ πολὺ συχνά στὶς δυσκολίες μας, ἀς γίνει «σημεῖο ἀναφορᾶς» καὶ «δεικτῆς πορείας» στὴν ύπόλοιπη ζωή μας. Ἐμεῖς θά ἀγωνιστοῦμε γιά μιά ἀγιότερη ὑπαρξη, πού θά σηματοδοτήσει μιά καλύτερη κοινωνία, καὶ τὰ ύπόλοιπα θά τα οἰκονομήσει ἡ μεσιτεία Τῆς ύπερ πάντων ἡμῶν.

ΧΡΟΝΙΑ ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΕΥΛΟΓΗΜΕΝΑ

Η ΠΑΝΑΓΙΑ ΒΟΗΘΕΙΑ ΜΑΣ

Μετά πολλῆς ἀγάπης

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

† Ο Νικαίας Άλεξιος

Παθητικό κάπνισμα:

10 ΣΟΒΑΡΟΙ ΛΟΓΟΙ ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΛΥΣΟΥΜΕ ΤΟ «ΣΥΝΝΕΦΟ ΚΑΠΝΟΥ» ΠΟΥ ΣΚΕΠΑΖΕΙ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΜΑΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Κ. ΑΝΔΡΙΚΟΠΟΥΛΟΣ
Επιμελητής Α' Καρδιολογικής Γ.Ν.Α. «Ο Εθαγγελισμός»

Γιά τό ρόλο τοῦ καπνίσματος στήν έκδηλωση τῶν καρδιαγγειακῶν νοσημάτων γνωρίζουμε δύο μας. Είναι πλέον κοινή γνώση ότι τό κάπνισμα είναι άσφραντικότερος τροποποιητικός παράγοντας καρδιαγγειακοῦ κινδύνου στή χώρα μας και ἔνας ἀπό τούς κυριότερους παράγοντες ἐμφάνισης πολλῶν μορφῶν καρκίνου. Τό κάπνισμα προκαλεῖ ἔνα βαρύ ἀνθρώπινο και οἰκονομικό κόστος στήν κοινωνία μας. Άκομα, παρά τήν ἀπό μάκρου χρόνου ἀνίερη προσπάθεια τῆς βιομηχανίας καπνοῦ, γνωρίζουμε μέ βεβαιότητα ὅτι τό κάπνισμα δέν σκοτώνει μόνο τοῦ καπνιστές ἀλλά και πολλούς παθητικούς καπνιστές. Παθητικοί καπνιστές ὀνομάζονται δύοι καπνίζουν τῶν καπνοῦ τῶν ἄλλων χωρίς βεβαίως νά τό ἔχουν ἐπιλέξει, και δυστυχῶς στή χώρα μας είναι πολλοί.

Ο θάνατος τῶν καπνιστῶν ἀπό τή συνήθεια πού ἐπέλεξαν είναι ἀδικος και μάταιος και δικαίως θά μποροῦσε νά ισχυριστεῖ κανείς, ὅτι συνιστᾶ ἀποτέλεσμα τῆς ἀδυναμίας τῆς κοινωνίας νά προστατέψει τούς καπνιστές ἀποτρέποντας τήν ἐναρξη αὐτῆς τῆς συνήθειας. Άν ὅμως ὁ θάνατος τῶν καπνιστῶν λόγω τοῦ καπνίσματος είναι μάταιος, ὁ θάνατος τῶν μή καπνιστῶν ἀπό μία ἐπιβλαβῆ συνήθεια πού δέν ἐπέλεξαν είναι τουλάχιστον ἀνίθικος.

Άλλα μίπως ὑπερβάλλουμε; Σκοτώνει πραγματικά τό τιγάρο τοῦ διπλανοῦ μας; Τά στοιχεῖα είναι ἀδιάσειστα και τροφακτικά. Τουλάχιστον 79.000 καπνιστές και μή καπνιστές χάνουν τή ζωή τους ἀπό τό παθητικό κάπνισμα κάθε χρόνο στήν Εύρωπη. Τά ίδια δεδομένα πού δημοσιεύτηκαν πρόσφατα ἀπό τό European Heart Network, τήν European Respiratory Society, τό Institute National du Cancer και τήν Cancer Research UK, ὑπολογίζουν σέ 2.416 τούς «Ελληνες πού χάνουν κάθε χρόνο τή ζωή τους ἀπό τό κάπνισμα, χωρίς ποτέ νά ἔχουν ἐπιλέξει τή συνήθεια τοῦ καπνίσματος.

Είναι γνωστό ὅτι ἡ χώρα μας ὑστερεῖ ἀπελπιστικά στήν ἀντιμετώπιση τοῦ παθητικοῦ καπνίσματος και στήν προάσπιση τῶν δικαιωμάτων τῶν μή καπνιστῶν. Όμως δέν πρέπει νά συνεχιστεῖ αὐτή ἡ ἀδράνεια. Πολλές εὐρωπαϊκές χῶρες, ὥπως ἡ Ἰρλανδία, ἡ Ιταλία, ἡ Γαλλία, οι Σκανδιναβικές χῶρες κ.α. ἔχουν δημιουργήσει και ἐφαρμόσει ἔνα αὐτηρό νομοθετικό πλαίσιο πού προστατεύει τούς μή καπνιστές και συγχρόνως περιορίζει τήν ἔξαπλωση τῆς καπνιστικῆς συνήθειας. Παρά τόν ἀρχικό δισταγμό, ἡ ἐφαρμογή ἀποφασιστικῶν μέτρων συνοδεύτηκε παντοῦ ἀπό ἐπιτυχία. Μάλιστα, στήν Ιταλία σημειώθηκε μείωση τῶν ἐμφραγμάτων ἦδη ἀπό τούς

πρώτους μῆνες ἐφαρμογῆς τῶν μέτρων ἀπαγόρευσης τοῦ καπνίσματος σέ δημόσιους χώρους.

Τί πρέπει νά κάνουμε και γιατί; Ής ἀρχίσουμε ἀπό τό γιατί. Πρίν περίου ἔνα χρόνο οι ἐπιστημονικές ὄργανωσεις πού προαναφέραμε δημοσίευσαν ἔνα δεκάλογο προκειμένου νά όπλισουν μέ ἐπιχειρήματα τούς Εὐρωπαίους πολίτες πού ἐπιθυμοῦν νά ζήσουν σέ ἔνα περιβάλλον ἐλεύθερο ἀπό καπνό. Τό σχετικό κείμενο μέ τίτλο: «ΔΙΑΛΥΣΤΕ ΤΟ ΠΡΟΠΕΤΑΣΜΑ ΚΑΠΝΟΥ. 10 ΛΟΓΟΙ ΠΟΥ ΣΥΝΗΓΟΡΟΥΝ ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΑΠΑΓΟΡΕΥΣΗΣ ΤΟΥ ΚΑΠΝΙΣΜΑΤΟΣ», ἔχει ώς ἔξης:

1. Η ἔκθεση στό παθητικό κάπνισμα σκοτώνει και προκαλεῖ βλάβες στήν ύγεια.
2. Κάθε ἐργαζόμενος ἔχει τό δικαίωμα νά προστατεύεται ἀπό τήν ἔκθεση στόν καπνό.
3. Έπιστημονικά στοιχεῖα δείχνουν ὅτι ὁ ἀερισμός τοῦ χώρου δέν προστατεύεται ἀπό τήν ἔκθεση στόν καπνό.
4. Η ἀντικαπνιστική νομοθεσία δέν ἔχει ἀρνητικές οἰκονομικές συνέπειες.
5. Η ἐλεύθερία ἐπιλογῆς περιλαμβάνει τήν εὐθύνη γιά μή πρόκληση βλαβῶν στήν ύγεια τῶν ἄλλων.
6. Τό κοινό ύποστηρίζει τήν ἀντικαπνιστική νομοθεσία.
7. Τό κοινό συμμορφώνεται μέ τήν ἀντικαπνιστική συνήθεια.
8. Ἐχει πετύχει ἀλλοῦ. Μπορεῖ νά πετύχει παντοῦ.
9. Πρόκειται γιά μία οἰκονομικά ἀποδοτική παρέμβαση γιά τήν προστασία τῆς δημόσιας ύγειας.
10. Οι πολιτικές πλήρους ἀπαγόρευσης τοῦ καπνίσματος ἔχουν ἀποτελέσματα.

Μήν ἀνέχεστε τήν ἐπιβολή τοῦ καπνίσματος στόν ἐργασιακό και πρωσπικό σας χῶρο στό δύνομα τῆς εὐγένειας. Η εὐγένεια και ὁ στοιχειώδης σεβασμός δύον ἀφορά τό κάπνισμα είναι υποχρέωση τῶν καπνιστῶν.

Ἄν πάλι αἰσθάνεστε ὅτι είστε ἐνεργός πολίτης και θέλετε νά σπάσετε τό φράγμα τῆς ἀδράνειας πού συχνά μᾶς καθηλώνει, ἐνημερώστε τούς ὑπεύθυνους γιά τίς ἀπόψεις σας. Στείλτε γράμματα στό υπουργεῖο ύγειας και στής δημοτικές ἀρχές τῆς περιοχῆς σας διατυπώνοντας τήν ἐπιθυμία νά προστατεύεται ἡ ύγεια σας ἀπό τό παθητικό κάπνισμα. Είναι και δική τους υποχρέωση. Πάντως σέ κάθε περίπτωση, τήν ἐπόμενη φορά πού κάποιος θά ἐκπνεύσει στά πνευμόνια σας τίς 50 καρκινογόνες οὐσίες πού βρίσκονται στόν καπνό, MHN μείνετε ἀπαθής. «Ἐχετε δικαίωμα νά υπερασπιστεῖτε τήν ύγεια σας και τό παθητικό κάπνισμα τήν ἀπειλεῖ.

ΕΓΔΗΣΕΙΣ...

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΤΡΟΠΑΙΟΦΟΡΟΥ
25 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 2011

5ΗΜΕΡΗ ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑΤΙΚΗ ΕΚΔΡΟΜΗ
27 ΑΠΡΙΛΙΟΥ - 1 ΜΑΪΟΥ 2011 ΣΤΑ ΠΕΡΟΣΟΛΥΜΑ

ΙΟΡΔΑΝΗΣ ΠΟΤΑΜΟΣ

ΣΤΗΝ 1η ΘΕΣΗ Η ΕΝΟΡΙΑ ΜΑΣ
ΣΤΟ ΔΙΕΝΟΡΙΑΚΟ ΠΡΩΤΑΘΛΗΜΑ

Η ΟΜΑΔΑ ΤΗΣ ΕΝΟΡΙΑΣ ΜΑΣ
ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΣΗ

Γέρων Πατέρος Άγιορείτης, 1924 - 1994 17 χρόνια από τήν κοίμησή του

Θεοτόκου Επίσκεψης

Το Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Λεμεσού
κ. Αθανασίου

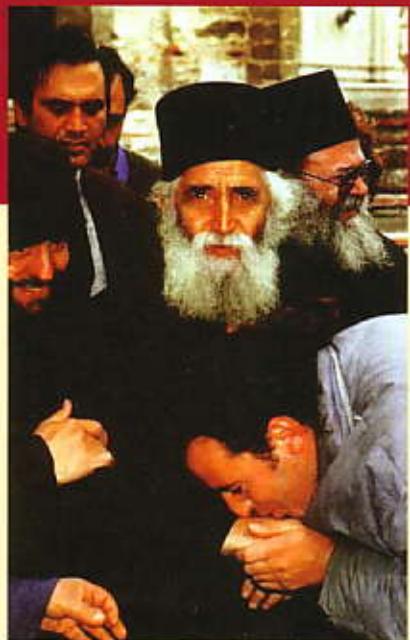
Ήταν το 1978, παραμονή τοῦ Τιμίου Σταυροῦ μὲ τὸ παλαιὸ ὑμερολόγιο· κι ὁ Γέροντας ἦταν ἀκόμα στὸ κελὶ τοῦ Τιμίου Σταυροῦ. Έγὼ εἶχα πάει –ῆμουν διάκος τότε– τὸν ἐπίγα καὶ τὸν ἐπισκέφθηκα πρωΐ-πρωΐ. Ἦταν ὥμερα Δευτέρα. Βρῆκα τὸν Γέροντα καὶ σκούπιζε. [...] Μοῦ λέει: ἔλα ἐδῶ καὶ σὲ θέλω, γιατὶ ἐδῶ ἔχουμε αὐτῷ πανήγυρι καὶ κάλεσα καὶ Λεσπότη, θὰ φέρω καὶ ψάλτες ἐπίσημοις καὶ παρήγγειλα καὶ κρεμμύδια, φάρια, φασόλια, πράματα νὰ μαγειρέψω, νὰ κάμω τραπέζια· θά 'χω κόσμο ἐδῶ πολὺ. Έγὼ ἐν τῷ μεταξὺ πίστευα, διότι μοῦ τά λεγε σοβαρὰ γιανάμε πειράξει. [...] Λένμπορούσα νὰ καταλάφω ὅτι μὲ ἀστειεύει. Καὶ μοῦ λέει: θέλω κι ἔνα διάκο, κι εὐτυχῶς ποὺ ἥρθες ἐδῶ, θὰ σὲ χρειαστῶ ἀπόψε. Θὰ μείνεις ἐδῶ μαζί μου τὸ βράδυ; Έγὼ πετοῦσα ἀπὸ τὴ χαρά μου, διότι δὲν κρατοῦσε κανένα κοντά του, ἀπολύτως κανέναν. Πολλοὶ πήγαιναν καὶ τὸν παρακαλοῦσαν: Γέροντα, νὰ μείνω ἔστω κι ἔνα βράδυ, μερικὲς ὥρες; Τίποτα, τοὺς κρατοῦσε μερικὰ λεπτὰ καὶ τοὺς ἔδιωχνε. Δὲν ἄφηνε νὰ μείνει ἄνθρωπος πολὺ κοντά του. Ἦταν μεγάλη εὐλογία αὐτῷ.

Λοιπὸν μοῦ λέει: Κοίταξε, τώρα ὅμως θὰ κλείσουμε τὸν πόρτα, καὶ ὅχι ὅταν θὰ χτυποῦν νὰ πᾶς νὰ ἐμφανίζεσαι, διότι ἔχομε νὰ κάνουμε δουλειές. Καλά, λέω, κι ἀν μᾶς χτυποῦν τί θὰ κάνουμε; Μοῦ λέει: Τί θὰ κάνουμε; Θὰ κάνουμε τὸν ψόφιο κοριό. [...] Πράγματι ἥρθαν μερικοὶ ἄνθρωποι χτύπησαν, δὲν ἀνοίξει σὲ κανένα ἐκείνη τὸν ὥμερα. Έγὼ πρὸς στιγμὴ σκανδαλίσθηκα, γιατὶ δὲν τοὺς ἀνοίγει τοὺς καπρένους, ἐπιτρέπεται νὰ εἰμαστεῖ μέσα καὶ νὰ μὴν τοὺς ἀνοίγει. Γύρισε μία στιγμὴ ἐκεῖ ποὺ ἥμασταν στὴν ἐκκλησία –εἶχε πολλές τρύπες ἢ ἐκκλησία του, καὶ βάζαμε ἀσβέστη καὶ καλύπταμε τὶς τρύπες– καὶ μοῦ λέει: Κοίταξε νὰ δεῖς, διάκο, ἔγὼ προσεύχομαι κι ἀν κάποιος ἄνθρωπος ἔχει ἀνάγκη ξέρω καὶ τοῦ ἀνοίγω ἀν χρειαστεῖ. Καὶ πράγματι μετὰ ποὺ εἶχε

ἔρθει τὸ ἀπόγευμα ἔνας ποὺ εἶχε μία σοβαρὴ ἀνάγκη τοῦ ἀνοίξε.

Τέλος πάντων, δουλέψαμε τὸ πρωί, τὸ μεσημέρι μοῦ λέει τώρα θὰ σου κάνω τὸ τραπέζι νὰ δοῦμε τί θὰ φάμε. Βγήκαμε ἔξω. Δὲν εἶχε οὔτε τραπέζι, οὔτε τίποτα. Άπλωσε κάτω στὸ χῶμα πάνω σ' ἓνα βράχο ἐκεῖ ποὺ εἶχε. Ἐγώ καὶ ἔνα τραπεζομάντηλο μοῦ εἶπε, ποὺ τὸ φυλάω εἰδικὰ ὅταν ἔχω ἐπίσημους ἐπισκέπτες. Δὲν τὸ βάζω κάθε μέρα ἐκεῖνο. Κι ἔπιασε ἔνα νάυλον, δὲν ξέρω ποὺ τὸ βρῆκε πεταμένο, τὸ ὅποιο ἦταν σὰν αὐτὰ ποὺ βάζαν οἱ γιαγιάδες στὰ χωριά μας στὰ τραπέζια, ποὺ εἶχαν ζωγραφισμένα πάνω διάφορα ψροῦτα, σταφύλια, μπανάνες, κάτι τέτοια. Τὸ ἀπλωσε ἐκεῖ καὶ τί νὰ φάμε, τί νὰ φάμε, δὲν εἶχε τίποτα, μοῦ 'κανε ἔνα τσάι, μοῦ 'δωσε ἔνα παξιμάδι κι ἔβγαλε ἀπὸ τὸν κῆπο του, νομίζω κάτι κρεμμύδια ἢ μαρούλια μοῦ φαίνεται. Κι ἡπια τσάι μὲ κρεμμύδια κι ἔνα παξιμάδι. Έν τῷ μεταξὺ λέει: Κοίταξε τώρα νὰ φάμε καὶ φροῦτα. Διάλεξε ἐδῶ, ἔχει ἀνανάδες, ἔχει καρπούζια –καὶ μοῦ ἔδειχνε τὸ τραπεζομάντηλο. [...]

Τὸ ἀπόγευμα ξεκουράστηκα ἔγώ, αὐτὸς εἶδε μερικοὺς ἀνθρώπους καὶ τὸ βράδυ γύρω στὶς 5 ἢ 6 ὥρα περίου, μοῦ λέει: Τώρα θὰ κάνουμε προσευχὴ ὅλη νύχτα μὲ τὸ κομποσκοίνι καὶ τὸ πρωΐ θά 'ρθει ἀπὸ τὸ μοναστήρι ἔνας ιερέας νὰ μᾶς κάνει Λειτουργία. –Εντάξει, Γέροντα. Πῶς θὰ κάνω καὶ ἔγώ; Μοῦ ἔδειξε πώς ἐπρεπε νὰ προσεύχομαι τὸ βράδυ μὲ τὸ κομποσκοίνι. Πράγματι ἀρχίσαμε νὰ προσευχόμαστε καὶ μοῦ λέει: γύρω στὰ μεσάνυκτα –στὶς 7 ἢ 8 ὥρα μὲ τὸ βυζαντινὸ– θὰ σὲ φωνάξω νὰ πάμε στὴν ἐκκλησία νὰ διαβάσουμε τὴν θεία Μετάλπιψη. Καὶ ἄρχισε ἡ προσευχὴ ὅλη νύκτα. Αὐτὸς στὸ δωμάτιό του καὶ ἔγὼ δίπλα στὸ μικρὸ τὸ δωματιάκι, μέσα στὴν ἔρημο. Κι ἦταν ἡ πρώτη φορά ποὺ ἔμενα

έμφανίζεσαι, διότι ἔχομε νὰ κάνουμε δουλειές. Καλά, λέω, κι ἀν μᾶς χτυποῦν τί θὰ κάνουμε; Μοῦ λέει: Τί θὰ κάνουμε; Θὰ κάνουμε τὸν ψόφιο κοριό. [...] Πράγματι ἥρθαν μερικοὶ ἄνθρωποι χτύπησαν, δὲν ἀνοίξει σὲ κανένα ἐκείνη τὸν ὥμερα. Έγὼ πρὸς στιγμὴ σκανδαλίσθηκα, γιατὶ δὲν τοὺς ἀνοίγει τοὺς καπρένους, ἐπιτρέπεται νὰ εἰμαστεῖ μέσα καὶ νὰ μὴν τοὺς ἀνοίγει. Γύρισε μία στιγμὴ ἐκεῖ ποὺ ἥμασταν στὴν ἐκκλησία –εἶχε πολλές τρύπες ἢ ἐκκλησία του, καὶ βάζαμε ἀσβέστη καὶ καλύπταμε τὶς τρύπες– καὶ μοῦ λέει: Κοίταξε νὰ δεῖς, διάκο, ἔγὼ προσεύχομαι κι ἀν κάποιος ἄνθρωπος ἔχει ἀνάγκη ξέρω καὶ τοῦ ἀνοίγω ἀν χρειαστεῖ. Καὶ πράγματι μετὰ ποὺ εἶχε

εἶται μόνος μου στὸν ἔρημο, μέσα στὸ Ἅγιον Ὄρος, σὲ μίαν ἄκρα ἱσυχία, δὲν ἀκουγόταν τίποτα, μόνο μερικά ζῶα ποὺ κυκλοφοροῦσαν ἔξω. Κι ἐγὼ ἐλεγα τὴν εὐχὴν –προσπαθοῦσα νὰ κάνω ὅπως μοῦ εἴπε ὁ Γέροντας. Δίπλα μου προσευχόταν αὐτὸς κι ἐγὼ τὸν ἄκουγα, ὅταν ἀναστέναζε, ὅταν περπατοῦσε –διότι δὲν εἶχε πνεύμονες ὁ Γέροντας, εἶχε βγάλει τοὺς πνεύμονές του, μόνο μισὸν πνεύμονα εἶχε, ἀναγκαζόταν κατὰ διαστήματα νὰ κάνει βαθιοὺς ἀναστεναγμοὺς γιὰ νὰ πάρει ἀέρα. Μοῦ χτυποῦσε καὶ τὸν τοῖχο καμιὰ φορά καὶ μοῦ ἐλεγε: Διάκο, κοιμάσαι; – Ὁχι, Γέροντα. Α! Ἐντάξει. Πηγαίναμε καλά.

Γύρω στὸ 1 τὰ μεσάνυκτα, ἀφοῦ κάναμε ἑπτὰ ὥρες προσευχὴν μὲ τὸ κομποσκοίνι, μὲ φώναξε καὶ πήγαμε στὸ ἑκκλησάκι δίπλα καὶ μοῦ λέει: Νὰ διαβάσουμε τὴν ἀκολουθία τῆς θείας Μεταλήψεως, γιὰ νὰ ξενυστάξεις καὶ λίγο καὶ μετὰ συνεχίζουμε. Ὁταν πήγαμε ἑκεῖ μὲ ἔβαλε ἡμένα στὸ μοναδικὸ στασίδι ποὺ εἶχε, αὐτὸς καθόταν δίπλα μου, κι ἐγὼ κρατοῦσα τὸ κερί κι ἄρχισα νὰ διαβάζω ἀπὸ τὸ βιβλίο τὴν ἀκολουθίαν ὁ Γέροντας ἐλεγε τοὺς στίχους. Ἐν τῷ μεταξὺ κάθε φορά ποὺ

ἐλεγε ἔνα στίχον ἔκανε τὸ σταυρό του ὀλόκληρο κι ἔκανε μία μετάνοια μέχρι τὸ ἔδαφος. Ἔκανε μὲ πολλὴ θέρμην αὐτὸν τὴν προσευχὴν του. Ὁταν φτάσαμε στὸ τροπάριο ἑκεῖνο ποὺ λέει «Μαρία Μήτηρ Θεοῦ τῆς εὐώδειας τὸ σεπτὸ σκήνωμα» ὁ Γέροντας εἴπε: «Υπεραγία Θεοτόκε σῶσον ἡμᾶς». Ἀκριβῶς ἑκείνη τὴν ὥρα, ὅλα ἀλλαξαν μέσα στὸ ἑκκλησάκι. Ἔγινε κάτι πολὺ

ἀπαλά, ἀλλὰ ἀπότομα καὶ ἄρχισε τὸ καντίλι τῆς Παναγίας νὰ κουνιέται μόνο του. Εἶχε πέντε καντίλια στὸ τέμπλο καὶ μόνο τὸ καντίλι τῆς Παναγίας πήγαινε κι ἐρχόταν πάνω κάτω συνέχεια. Ἐγὼ τὸ εἶδα βέβαια αὐτὸν τὸ πράγμα καὶ φωτίσθηκε ἔτσι τὸ ἑκκλησάκι, πῆρε ἔνα φῶς. Γύρισα κι εἶδα τὸν Γέροντα, μοῦ ἔκανε νεῦμα μὲ τὸ χέρι. Μοῦ λέει σιωπὴ καὶ σταμάτησε νὰ διαβάζω. Αὐτὸς νομίζω, δὲν θυμάμαι καλά, γονάτισε μέχρι κάτω, πάντως ἔσκυψε πολύ, ὅταν σκυψτὸς συνέχεια. Καὶ ἐγὼ καθόμουν στὸ στασίδι κι ἔβλεπα αὐτὸν τὸ θέαρι, τὸ καντίλι τῆς Παναγίας νὰ κουνιέται συνέχεια πάνω κάτω. Διήρκησε αὐτό, ἔτσι σιωπηλοί, περίπου μισὸν ὥρα, ἀπ' ὅ,τι μπόρεσα νὰ υπολογίσω. Μετὰ ποὺ εἶδα ὅτι δὲν γινόταν τίποτα ἄρχισα νὰ διαβάζω μόνος μου. Ὁ Γέροντας ὅταν ἑκεῖ στὸν ὅδια στάσι γονατιστὸς κι ἐγὼ συνέχισα νὰ διαβάζω. Ὁταν φτάσαμε στὸν ἔβδομην εὐχὴν τῆς Μεταλήψεως, στὸν εὐχὴν τοῦ Ἅγιου Συμεών,

τότε τὸ καντίλι σταμάτησε κι ὅλα ἐπανῆλθαν στὸν πρώτην κατάσταση ποὺ ὅταν σκοτεινά ὅλα κι ἐμεῖς πρασταν μόνοι μας.

“Οταν τελείωσε ἡ ἀκολουθία ὁ Γέροντας ὅταν πολὺ συγκινημένος καὶ μοῦ λέει –σὰν ἔνα μικρὸ παιδάκι, τρόπον τυνά, ποὺ ἄμα κάμει καμιὰ ἀταξία καὶ τὸ τσακώσουν, λέει, μὰ δὲν ἔκαμια τίποτα– Ξέρεις ἐγὼ πρώτη φορὰ βλέπω τέτοιο πράγμα. Δὲν ξανασυνέβηκε αὐτὸν τὸ πράγμα ἐδῶ. Δὲν ἀπάντησα τίποτα, τί νὰ τοῦ πῶ; “Υστερα καθήσαμε ἑκεῖ στὸ διάδρομο, ἔνα μικρὸ διαδρομάκι, τοῦ λέω: Γέροντα, τί ὅταν αὐτὸν ποὺ ἔγινε; Μοῦ λέει, τί ὅταν; Λέω, δὲν εἶδες τὸ καντίλι ποὺ κινήθηκε; Μοῦ λέει, μόνο τὸ καντίλι εἶδες; Λέω, ναί. Μοῦ λέει, τίποτα δὲν ὅτανε. –Μὰ τί τίποτα δὲν ὅτανε. Κινεῖται τὸ καντίλι μόνο του, μιὰ ὥρα κουνιόταν μόνο του καὶ δὲν ὅταν τίποτα. Δὲν ὅταν νὰ πεῖς πῶς κουνύθηκε μία φορά. Καὶ ὅταν ὅλα κλειστά, οὔτε ἡ παραμύκρη πνοὴ δὲν υπῆρχε μέσα στὸ δωμάτιο. Μοῦ λέει, κοίταξε νὰ δεῖς, ἐδῶ στὸ Ἅγιον Ὄρος ἡ Παναγία τὰ βράδια κυκλοφορᾶ καὶ κοιτᾶ νὰ δεῖ τί κάνουμε ἡμεῖς οἱ μοναχοί. “Ε, πέρασε κι ἀπ' ἐδῶ, εἶδε δυὸς παλαβούς ἐδῶ πέρα καὶ κούνησε τὸ καντίλι νὰ μᾶς χαιρετίσει, τρόπον τυνά. Καὶ μετὰ μοῦ εἴπε ὅτι αὐτὸς εἶδε τὴν Παναγία ἑκεῖνο τὸ βράδυ στὸ ἑκκλησάκι μέσα.

Στὶς 5.30 ὥρες ὁ παπᾶς καὶ ὁ Γέροντας ὥθελε νὰ λειτουργήσω, ἀλλὰ ἐγὼ δὲν εἶχα διακονικὰ ἄμφια. Μοῦ ἔφερε ἔνα στιχάρι παλαιό, ἔφερε ἔνα πετραχῆλι, τὸ ἔκανε ὄφραιο καὶ τὸ ἔπιασε μὲ παραμάνα, βρῆκε κάτι ἐπιμάνικα μοῦ τὰ τύλιξε στὰ χέρια. “Ημουν σὰν παλιάτσος, ἀλλὰ ὅταν ἡ ώραιότερη λειτουργία στὴν ζωὴν μου.

(Απομαγνηφωνημένη ὅμηλια)

Οίκονομική ή Πνευματική κρίση;

Τοῦ μοναχοῦ Μωϋσῆ Ἀγιορείτου

Η πολυσυζητημένη οίκονομική κρίση ἀνόδηγήσει τούς Νεοέλληνες μόνο σ' ἑνα θυμό και μία ἀπελπισία, θά χαθεῖ μία ἀκόμη εὔκαιρια γιά γόνιμη και ὡφέλιμη αὐτοκριτική. Η εύκολη ρίψη εύθυνῶν μόνο πάντοτε στούς ἄλλους και ἡ καθόλου προσοχή στὸν ὄκνηρό ἔαυτό μας και τῇ δίκαιῳ βαθύ νόημα και ἵερό στόχο ζωῆ μας ἀποτελεῖ δυστυχῶν σταθερή νεοελληνική συνήθεια. Χρειάζεται ἀπαραίτητα μία γενική και προσωπική, γενναία και ἀποφασιστική, εἰλικρινής και ὀλοσχερής μετάνοια. Μετάνοια μέ λόγο και πράξη.

Τὸ δράμα τοῦ Νεοέλληνα γιά εὐδαιμονισμό, εὔμάρεια, καλοπέραση, βόλεμα, ύπερκατανάλωση, σπατάλη και ἀπληστία τὸν πρόδωσε πικρά και βαριά. Ο ἀνθρωπος στὸ ἀφωτο ἀδιέξοδο πού κατάντησε, βιώνοντας τὴν τραγικότητα τῆς ἀσέβειας και τῆς ἀσυδοσίας πάσχει ὁδυνηρά. Ο Νεοέλληνας πέρασε σίγουρα πιό δύσκολες και ζοφερές περιπέτειες ἀπό τὶς σημερινές. Όμως τότε εἶχε ισχυρές βάσεις πού τὸν στήριζαν ὅρθιο. Η ὥρθότητα, ἡ ἐντιμότητα, ἡ εἰλικρίνεια, ἡ θεοφοβία τότε ἐπικρατοῦσαν κι ἐνέπνεαν. Μία βέβηλη εἰκονομαχία, μία δυνατή πολεμική ἀπό ἔτῶν κατά τοῦ ἱεροῦ και τοῦ ἡθικοῦ εἶχε ὀλέθρια ἀποτελέσματα μέ συνέπειες φοβερές. Εἶναι λυπηρό ἀνθρωποι μέ τόσο πλούσια παράδοση τὸ μόνο πού σκέφτονται νά εἶναι τὸ γρήγορο κέρδος, ἡ ἀπόλαυση και τὸ ἴδιο συμφέρον. Νέοι νά παρακολουθοῦν τρομαγμένοι τὴν ἀπάτη, τὸ ψέμα και τὴν ὑποκρισία τῶν μεγάλων, κάποτε τῶν γονέων και δασκάλων τους. Η νέα γενιά ἀφωνη νά βλέπει ἀρπαγές, ἐγώισμούς, ἀτομισμούς και πείσματα και νά προσπαθεῖ ν' ἀντιδράσει, ὅχι πάντοτε μέ τούς καλύτερους τρόπους.

Μακάρι ἡ κρίση νά ἐπαναενεργοποιήσει ζωηρά στοιχεία τῆς ἑλληνικῆς ταυτότητας ὥπως ἡ πιστη, ἡ ἀγάπη και ἡ ταπείνωση και τὰ παράγωγά τους, ὥπως ἡ ἀλληλεγγύη, ἡ συμπόνοια, ἡ ἀνεκτικότητα, τὸ φιλότιμο, ἡ αἰδώς, τὸ ἀκέραιο ἥθος. Ο ἑλληνικός λαός ἀξίζει νά ἐπαναφέρει στὴ ζωή του τὴν ἀπόρριψη τοῦ περιποῦ, τὴν ἀγάπηση τῆς λιτότητος, τῆς ἀπλότητος, τῆς ἀνιδιοτέλειας και τῆς διαφάνειας. Η ἔξαρση τῆς ἀτομικότητος, τῆς ἐγωκεντρικότητος και τῆς κτητικότητος ἥλθε μέ τὴν ἀποξένωση ἀπό τὸν Θεό. Ήπλεονεξία ἐρμηνεύεται ως μεγάλη ἀνασφάλεια τοῦ ἀνθρώπου πού πάσχει γιά στηρίγματα ὑλικά. Η ψυχή μένει ὅμως ἀφωτη, ἄκαρη, μαραμένη και ἀνικανοποίητη.

Η πλεονεξία θεωρήθηκε δυστυχῶν ἀπό πολλούς παρασυρμένους ως ὁδός πρός τὴν ἀκύμαντη εύτυχια. Η μανία πλουτισμοῦ ἔχει θολώσει τὴν κρίση κι ἔχει παγώσει τὴν καρδιά. Η ἀπόκτηση ὑλικῶν ἀγαθῶν πρόσφερε ἑνα βαθύ ἐσωτερικό κενό. Η Ἐκκλησία ἀνέκαθεν προτείνει τὸν ἀσκητικό τρόπο ζωῆς, τὴν ἐγκράτεια, τὴν ὀλιγάρκεια, τὴν σύνεση και τὸν σωφρονισμό. Οι ἄγιοι ἀφηναν χῶρο γιά τούς ἄλλους, στεροῦνταν χάρη τῶν ἄλλων, ἀγαποῦσαν περισσότερο νά δίνουν παρά νά παίρνουν. Μέ το νά κλαιμε συνεχῶς γιά τὸ παρελθόν και νά στιγματίζουμε λιαν αὐτηρά τὸ παρόν δέν νομίζουμε ὅτι βγαίνει κάτι σημαντικό.

Εἶναι μία εὔκαιρια νά δοῦμε τὴν Ἐκκλησία μας ως φιλόστοργη μητέρα, πού γνωρίζει καλά νά νουθετεῖ ούσιαστικά, νά διορθώνει διακριτικά, νά παρηγορεῖ ἀληθινά, νά χαρίζει πραγματική αἰσιοδοξία και χαροποιό ἐλπίδα. Ο πιστός εἶναι πάντοτε ἀφοβος, ως φιλόθεος, φιλάγιος, φιλάδελφος και φιλάνθρωπος. Η φιληδονία, ἡ φιλαργυρία και ἡ φιλοδοξία θά πρέπει ν' ἀντικατασταθοῦν ἀπό τὸ φιλόπονο, τὸ ἀφιλοχρήματο και τὸ φιλάρετο. "Οταν ἡ ς υλη μισεῖ τὸ πνεῦμα και μόνος σκοπός εἶναι ὁ ἐπίγειος πλουτισμός, πού φθείρεται και κλέβεται και ὅχι ὁ ἀγιοπνευματικός πλοῦτος, τότε ὁ ἀνθρωπος πάσχει, ἀγχεται και ταλαιπωρεῖται. Ταλαιπωρούμενος ταλαιπωρεῖ και τούς ἄλλους. Νομίζει ὁ ἀνθρωπος πώς πλουτίζοντας ἀμέσως θά ἔχει μία ἀτέρμονη εύτυχια και μακαριότητα. Ξεγελιέται και πλανᾶται, γιατί μύρια παραδείγματα μιλοῦν περὶ τοῦ ἀντιθέτου.

Ο ύπερκαταναλωτισμός εἶναι σοβαρή ἀσθένεια. Άν και οι χριστιανοί μας νοοῦν ἀπό αὐτή, τότε δίνουμε πολύ κακό παράδειγμα στούς συνανθρώπους μας. Ο Χριστός ἦταν ἔνας ἀσκητής, μονοχίτων, ἀστεγος, πένης και αὐτά δίδασκε και μέ τὸν λόγον και τῇ ζωῆ του. Τὸ νά πλουτίζουν μάλιστα μερικοί χρησιμοποιώντας τὸν Χριστό εἶναι τὸ πιό τραγικό. Υπάρχει λοιπόν σοβαρή οἰκονομική κρίση ἀλλά πιό μεγάλη πνευματική. Άς γίνει ἀφορμή καλή γιά ούσιαστική ἀνασυγκρότηση προσωπική και γενική. Η μετάνοια εἶναι πάντοτε χρήσιμη γιά ὅλους μας. Άς θυμηθοῦμε τὴν προσευχή. Άς γίνει πιό θερμή κι εὐκατάνυκτη. Άς ἐμπιστευθοῦμε πιό πολὺ τὸν Πανάγιαθο, πού μᾶς ἐπισκέπτεται παιδαγωγικά και μᾶς θεραπεύει σωτηρία, πάντοτε πρός τὸ συμφέρον μας και τῇ σωτηρίᾳ μας.

2ΗΜΕΡΗ ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑΤΙΚΗ ΕΚΔΡΟΜΗ

ΑΡΤΑ

8 & 9 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 2011

πληροφορίες: 210 4951396

I. M. ΡΟΒΕΛΙΣΤΑΣ

I. M. ΚΑΤΩ ΠΑΝΑΓΙΑΣ

I. N. ΑΓΙΑΣ ΘΕΟΔΩΡΑΣ
ΠΟΛΙΟΥΧΟΥ ΑΡΤΗΣ

I. N. ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΠΑΡΗΓΟΡΗΤΙΣΑΣ

